

I

– Gå hem nu, flickor. Det är fredag och än är det lite sommar kvar att njuta av, säger Maggan och befriar Ulrika från en av alla bokhögar de sorterat under eftermiddagen.

– Ja, det är väl dags, svarar Helene och placerar en hög med böcker på köpmansdisken. Jag ska bara ligga i soffan och äta mackor till middag. Det är singellivets lyx när tvillingarna är hos sin pappa.

– Men du då, Maggan, frågar Ulrika, ska inte du gå hem?

Maggan ler och drar ut lite på svaret. Hon ser sig om i den lilla bokhandel där de tre kvinnorna tillbringat så många timmar sedan de blev av med jobben på kommunkontoret i våras.

– Jag ska se till att Ingrid kommer upp till sin lägenhet först. När jag tittade in i antikvariatsrummet nyss hade hon slumrat till i fåtöljen, men hon behöver en natts sömn om hon ska orka med Solköpingsdagen imorgon.

Ingrid Skog har ägt och drivit Ingrids Böcker så länge någon av dem kan minnas. I alla tider har hon stått bakom disken i den anrika bokhandeln på Storgatan i Solköping. De sprängfyllda bokhyllorna från golv till tak och utmed alla väggar ser precis ut som Maggan minns dem från sin barndom.

– Och, fortsätter Maggan triumferande, Mariette skulle

komma förbi en sväng när hon var färdig på kontoret. Så jag stannar till dess. Jag tänkte ta med henne hem till Ricardo så att hon får lite hemlagad italiensk mat.

– Så hon är tillbaka i Solköping? säger Ulrika, så roligt.

– Ja, nu har hon flyttat in på riktigt i disponentvillan ute vid bruket. Ricardo och jag är bjudna dit på lunch på söndag. Det ska bli spännande att få se huset från insidan efter alla år.

– Och att få vara med Mariette, ler Helene som tillsammans med Ulrika var den som till slut hittade Maggans förlorade dotter i våras.

Maggan nickar och blir nästan tårögd vid tanken på att hon har en dotter. Eller, det har hon ju alltid haft, men Mariette togs ifrån henne som nyfödd, när Maggan bara var fjorton år.

Hon hade gett upp hoppet om att återfinna henne när Ulrika och Helene, utan hennes vetskap, började leta i register och följa nya trådar som fick dem att förstå att Maggans dotter olagligt adopterats bort till ägarna av det stora bruket i Solköping.

– Då får du ha en trevlig kväll, säger Ulrika och går efter Helene som redan är på väg ut genom dörren. Vi ses imorgon!

– Det gör vi, svarar Maggan och vinkar åt de två kvinnorna som på bara några månader blivit hennes närmaste förtrogna.

Hon vänder skylten på dörren så att det står stängt i stället för öppet. Klockan är bara fem, men alla småbutiker på Storgatan har kommit överens om att stänga tidigare idag. Det är mycket som ska ordnas inför den årliga marknaden imorgon.

I bokhandeln har de haft tid att plocka hela dagen och Maggan känner att de har läget under kontroll. Det är inte mycket mer som kan göras nu, ändå går hon runt och sorterar lite bland bokhögarna. Hon vill inte att Mariette ska tro att hon bara väntar på henne.

Nästan hela sommaren har hennes dotter varit borta. Hon

har jobbat från London och semestrat vid Medelhavet med vänner. Många har tvivlat på att brukets arvtagerska verkligen ska flytta hem och bosätta sig i lilla Solköping, men aldrig Maggan. De gånger de träffats eller pratat i telefon under sommaren har hon känt så starkt att Mariette hör hemma här.

Trots alla år av sorg, saknad och ovisshet har de börjat bygga upp något som liknar förhållandet mellan mor och dotter. Det är långt kvar innan det kommer att kännas naturligt, de har mycket kvar att lära sig om varandra, men det finns där och de vill båda att det ska utvecklas och fördjupas. Och i helgen ska Mariette vara med på Solköpingsdagen för första gången.

De har pratat om hur de ska vandra bland marknadsstånden och fika på Gittans café. Gittans marknadstradition är en speciell bakelse som bara serveras på Solköpingsdagen och som alla äter. I år ska Maggan få göra det tillsammans med sin dotter.

Även om ingen av dem har uttalat det så kommer Solköpingsdagen att bli offentliggörandet av deras relation. Efter helgen kommer hela stan att veta att Maggan har en dotter.

Hon rätar på sig och låter stoltheten sprida sig i kroppen. Mariette inte bara *är* hennes biologiska dotter, hon *vill* också vara det. Och snart är hon här.

Maggan nästan känner hur hennes armar får sluta sig om Mariette, hur hon drar in hennes doft, hur de skrattar, pratar och gör upp planer för helgen. Och sedan går de hem till Maggan och äter middag tillsammans med Ricardo.

Ingrid!

Hon rusar in i det inre rummet med gamla böcker där bokhandlerskan nu inte bara slumrat till utan sover ganska tungt, vad det verkar.

Kanske lite för burdust väcker Maggan den späda damen och hjälper henne upp till lägenheten på övervåningen, men

Ingrid verkar inte ta illa upp. Hon vill nog bara sova vidare och det är ju skönare i en säng än i en nedsutten Chesterfieldfåtölj i butiken.

Hade Ingrid bott på äldreboende hade hon väl blivit nedbäddad redan efter lunch. Sådant har man ju hört talas om, tänker Maggan för att mildra sitt ömmande samvete.

Efter att ha försäkrat den äldre kvinnan att hon kommer att låsa och stänga butiken och att de alla tre kommer in i god tid imorgon bitti, går hon ner till butiken igen. Precis då öppnar Mariette dörren.

Maggans puls är lite högre än hon önskat, men nu struntar hon i hur hon framstår. Hon kastar sig fram och tar Mariette i sin famn.

Mariette kramar tillbaka, hårt. Älskade unge, älskade vuxna kvinna som är mitt barn, tänker Maggan och släpper greppet, håller henne ifrån sig så att hon kan se henne i ögonen. Anar hon något som fladdrar i blicken, en osäkerhet? Nej, Mariette behöver inte vara osäker. Det kommer att bli bra, det här, tänker Maggan.

– Vill du ha något? Kaffe eller te? Eller ska vi gå en sväng? Hur har det varit? Hur har du det?

Maggan hör hur hon pepprar med frågor, men kan inte sluta. Nu är Mariette här och hon vill aldrig mer förlora henne. Hon vill bara ta in mer och mer av den kloka, vuxna kvinna som det lilla knyte hon förlorade har blivit.

– Allt är bra, säger Mariette och lösgör sig varligt ur Maggans grepp. Det har varit en intensiv dag, mängder av möten med alla platsanställda. Även om jag kan företaget så är det en hel del av rutinerna här som vi inte har koll på i koncernledningen i London.

De småpratar om att de båda haft stressiga dagar, men att det är fint att de hinner träffas en stund på tu man hand i alla fall.

– Jag är klar här för idag, säger Maggan. Ricardo förbereder middag, jag hoppas att du vill följa med hem och äta med oss?

När hon ser ett stråk av tvekan i Mariettes blick justerar hon sig genast med att säga att det vore roligt, men är absolut inte nödvändigt. Hon vill inte sätta press på Mariette, nu när hon äntligen ska landa i Solköping.

– Om du inte kan eller orkar så ses vi ju imorgon på Solköpingsdagen, fortsätter hon lite pladdrigare än hon önskar. Och på söndag. Det ska bli så roligt att få komma hem och se hur du har det. Är det något vi ska ta med oss?

– Det har ... rört till sig lite, säger Mariette och nu ser Maggan återigen den fladdrande blicken. Jag hade verkligen hoppats kunna gå på marknaden i år, men jag måste tyvärr åka tillbaka till London över helgen.

Maggan tappar andan för en kort sekund. När den kommer tillbaka gör den det tillsammans med tårar som hotar att rinna över. Hon spärrar upp ögonen och ser antagligen lätt hysterisk ut, men hellre det än att gråten släpps fram.

– Det var verkligen inte planerat, fortsätter Mariette. Jag är hemskt ledsen. Det är några dokument som ska undertecknas och de behöver ha mig på plats för att säkerställa ett större överförande av central information mellan olika enheter.

Maggan harklar sig, känner att rösten bär och frågar när hon kommer tillbaka.

– Det är bara över helgen. Jag är tillbaka på söndag kväll, tror jag. Bli inte ledsen på mig, snälla du. Vi har ett helt liv på oss att lära känna varandra och vara tillsammans. Jag bor ju här nu.

Där brister det för Maggan. Tårarna väller fram och hon ler i något som nog mest ser ut som en grimas. Förhoppningsvis tror Mariette att det är tårar av glädje över att de har ett helt liv tillsammans, inte besvikelse över helgen eller sorg över alla de år de redan har förlorat.

Mariette kramar om henne och när hon släpper ser hon diskret på sitt Versace-ur på handleden. Maggan noterar det och tvingar sig att vara vuxen. Hon torkar bort de sista tårarna och klappar Mariette på kinden.

– Har du bråttom, vännen?

– Nja, eller ... jo. Min bil har nog kommit.

Maggan tittar ut på Storgatan och där står mycket riktigt en flygtaxi.

– Den är här, säger hon och ser på Mariette med så mycket längtan att det värker, men utan att visa ett uns av besvikelse. Inga krav och ingen press, så ska hon vara mot den dotter hon äntligen får lära känna.

– Men du, säger Mariette på väg ut. Det kommer en rolig nyhet i veckan, något jag tror att du kan gilla.

Maggans nyfikenhet tränger sig igenom alla de andra känslorna, men Mariette säger att det finns en plan för att släppa nyheten och att hon skulle begå kontraktsbrott om hon avslöjade den.

– Jag får inte säga någonting, inte ens till min mamma, säger hon och vinkar på väg mot bilen.

Orden ”min mamma” klingar kvar i Maggan samtidigt som hon tillåter besvikelsen och tårarna att ta plats.

2

Solljuset letar sig in genom fönstret. Det skvallrar både om att det kommer att bli en fin sensommardag och att klockan är en bra bit in på morgonen.

Ulrika ser sig om i flickrummet där hon har sovit efter att hon och Johan bestämde sig för att skiljas för mer än fyra månader sedan. I Ellas gamla rum som hon flyttade ut från för ... ja, det är ganska exakt två år sedan deras äldsta barn flyttade hemifrån.

Blicken faller på en One Direction-affisch som Ella låtit hänga kvar på ena garderobsdörren som ett minne från när hon klev in i tonåren. Hon fullkomligt dyrkade de pojkarna, så som bara en trettonåring kan. Så som Ulrika själv var hopplöst förälskad i Morten Harket i a-ha några decennier tidigare.

Hon ler åt minnet av alla de frukostar när hon fått höra det senaste skvallret om Harry och Louis. Det första Ella gjorde när hon vaknade var att skrolla igenom olika sidor där fans la upp bilder, spekulationer och rena fantasier om pojkarnas liv. När Liam dog var dottern otröstlig i flera dagar. Drömmen om en återförening var för alltid krossad.

Nu pluggar Ella på universitetet och bor i Stockholm. Kanske kommer hon tillbaka när hon är färdig med sin kandidatexamen, tänker Ulrika, men vet att det troliga är

att hon blir kvar i huvudstaden eller flyttar någon annanstans.

Ulrika flyttade visserligen själv tillbaka när hon var klar med universitetet i Umeå. Först var det bara för att landa lite, bo gratis, söka jobb och umgås med de kompisar som gjort samma sak, men efter bara någon månad fick hon erbjudande om en etta. Det var faktiskt inte så roligt att bo hemma hos mamma och pappa igen så hon tog den, även om det bara skulle vara tillfälligt. Sedan träffade hon Johan. Han hade redan börjat på det företag han är kvar på än idag. Hon fick ett bra jobb på kommunen. Nog pratade de om att bo i en annan stad i början, men så flyttade de ihop i en fin trea och där föddes Ella.

Ibland får Ulrika känslan av att livet bara blev. Det ena ledde till det andra och alla dessa icke-val formade hennes liv. Kanske var det så för de flesta? Att man gör små mikroval i vardagen som innebär att man stänger andra dörrar utan att tänka på det.

Men hon är inte missnöjd. Hon älskade åren på Villagatan. Och hon bor faktiskt frivilligt kvar i Solköping, inte för att hon måste eller för att Johan tvingat henne, utan för att hon vill. Det här är hennes lilla stad.

Visst kan den beskrivas som en trist industristad som sedan länge passerat sina glansdagar. Men den gamla bruksmiljön i centrum och utmed ån har kvar charm, även om det skulle behöva göras en del för att den ska komma till sin fulla rätt. Och det är tryggt. Alla känner någon som känner någon, så man litar på varandra. Den där Solköpingsandan är inte en myt. Den finns i vardagen; när hundar lämnas utanför Ica, när man hälsar på alla man möter, för på något vis känner man dem förmodligen, och som nu, när hela stan rustar för den årliga Solköpingsdagen.

Nej, hon blev inte kvar här. Hon valde Solköping. Nu när Ella bor i Stockholm, Max också är på väg ut och Johan och

hon ska gå skilda vägar så har hon inte för en sekund funderat på att lämna staden. Det är här hon är hemma.

På övervåningen i den mexitegelvilla i utkanten av Solköping där Ulrika har bott i nästan tjugo år är det tyst. I rummet mitt emot ligger Max och sover. När terminen drar i gång kommer han att vara i Luleå för att plugga något med datorer, men vad det kommer att leda till för arbete är hon osäker på.

Hon vill också flytta hemifrån. Men det går inte så länge skilsmässan inte har gått igenom, huset inte är sålt och hon inte har hittat någon form av vettig försörjning.

Hon tittar på telefonen och ser att den är strax efter åtta. Så länge brukar hon inte sova, men hon somnade nog inte förrän efter midnatt igår. Det var mycket som snurrade i huvudet. Hela veckan har hon, Helene och Maggan kånkat böcker i Ingrid's bokhandel och planerat för Solköpingsdagen, marknaden som är mer än en marknad. Den symboliserar att sommaren är slut, en ny skoltermin börjar och att den lilla staden suger ut det sista av det fria livet innan allt återgår till kommunalgrå vardag. Ja, inte just för Ulrika i och för sig. Hon blev ju uppsagd från kommunkontoret i våras.

Hon slår bort tanken på att inte ha något jobb att komma tillbaka till. I stället låter hon den pirrande känsla av marknadsdag ta plats i kroppen, precis som när hon var barn. Alla kompisar var hemma igen efter sommarlovet och i hennes minne sprang de runt på marknaden utan föräldrar. Så kan det inte ha varit, nog måste det ha funnits vuxna som turades om att ha koll på kvarterets ungar under dagen? Jo, så var det, för de fick korv och de tiggde till sig lotter. En gång vann hon en mjukishund som hon döpte till Fläcken. Den ligger antagligen kvar på vinden hemma hos mamma och pappa.

Försiktigt sträcker hon på sig och snurrar på fötterna som stretar emot. Hon har inga problem med lederna. Men de

senaste åren är hon stel när hon vaknar. Hon ser sig omkring. När Ella gick i sjuan tapetserade de om här, städade undan barnsaker och lyckades få in en minimal soffa som mest kom att användas som avlastningsyta för provade, använda, rena och smutsiga kläder i en enda röra.

Nu ligger de kläder Ulrika har på gång på soffan. Byxor som går att ha en dag till eller koftor som ändå ska användas snart igen. Det är, även för en fyrtioåttåring, det mest logiska sättet att använda soffan.

Bredvid soffan närmast fönstret står ett sminkbord från Ikea. Ett sådant med stor spegel. Ella har aldrig varit så himla mycket för att sminka sig, men det ingick liksom i att ha ett tonårsrum och under perioder tillbringade hon mycket tid framför den där spegeln. Hon testade otaliga knep för att förändra formen på ansiktet med hjälp av skuggor och färger.

Nu ligger det lilla smink Ulrika använder till vardags på bordet, inklusive några läppstift och ögonskuggor i händelse av att det skulle bli fest någon gång. Det blir det sällan, men kanske skulle hon fixa till sig lite extra idag? Det är ju ändå Solköpingsdagen.

Som tonåring började det roliga när själva marknaden stängt, affärerna slagit igen och knallarna packat ihop för dagen. Då började festen. På torget var det alltid något dansband som spelade. Där såldes korv, popcorn och ... Ulrika funderar, men visst måste det ha sålts alkohol också, även om sådant var strängare då? Men jo, så var det. Det fanns kanske inte öltält som nu, men det såldes nog öl i stora plastmuggar i korvkiosken.

Ungdomarna drog ner mot Stadsparken, till vattnet där man kunde vara utan att de vuxna hade koll på en. Det dracks en del, så klart, men framför allt hängde man i klungor, som ungdomar i alla tider gjort.

Det måste ju ha varit underhållning på torget även sedan hon blev vuxen. Men Johan och hon var aldrig på något dansbandsjippo, vad hon kan minnas. De kanske grillade med grannarna och försökte lugna ner sina sockerstinna barn efter en heldag på marknaden?

Hon kommer inte att gå till öltältet som kommunen ställt upp i år heller, hon nöjer sig nog med att småprata lite med bekanta på vägen hem. Och så vill hon ta sig tid att gå ett varv på marknaden också, även om de har lovat att hjälpa Ingrid i bokhandeln hela dagen.

Hon gäspar och sträcker sig efter morgonrocken på sminkbordets stol. Hon måste gå ner, trots det som väntar henne där.

3

– Nu har jag betalat räkningarna, säger Johan när Ulrika kommer ner i köket.

– Bra, svarar hon och passerar honom vid köksbordet.

Hon fortsätter bort till kaffebyggaren. Hon är otroligt trött på honom, på allt han gör, på att han sitter där och tar upp luft och plats i hennes kök. Ja, till och med på att han betalar räkningarna. Han gör det väl för att få ett tack, trots att han mycket väl vet att Ulrika hade gjort det annars.

Det är snart tre månader sedan hon skickade in ansökan om skilsmässa med bara sin underskrift. Det var inte så att han vägrade skriva under direkt, men han förhalade. Efter nästan tjugofem års äktenskap har hon vant sig vid att Johan är notoriskt oföretagsam. I vanliga fall brukar det fungera med att förbereda, lägga fram och påminna, men när det gällde skilsmässopapperna överträffade han verkligen sig själv. Han slarvade bort dem, glömde att posta, beställde inte nya och drog ut på det på alla sätt han kunde komma på.

Från början var det faktiskt han som ville skiljas, han som vände hela Ulrikas värld på ända en fredag i början av april. Vid just det köksbord där han nu sitter sa han bara: ”Jag vill skiljas.”

Ulrika vänder sig om och blänger på honom. Lite tunnhårig

och långt ifrån så spänstig som han varit, men ändå den man hon valde att leva sitt liv med, skaffa barn och hus med.

När den första chocken över hans ord där i april hade lagt sig satte det i gång en förändring i henne. Långsamt och motvilligt började hon vänja sig vid tanken på att inte vara Johans fru, och med tiden såg hon till och med fördelar med det, men då ångrade han sig! Så gör man väl inte? Man skiljer sig inte hur som helst, men framför allt får man inte bolla sin fru fram och tillbaka. Som om hon vore en gammal soffa man ändå vill ha kvar efter att ha provat ut och beställt en ny på Hedens köpcentrum.

Ja, nu är ju inte Ulrika en soffa och någon ny kvinna hade han inte provat ut. Det var tydligen inte det som var problemet, utan att Ulrika inte brydde sig tillräckligt mycket om Johans känsloliv. Det hade han väl rätt i, men hon hade ju ett eget liv, ett hus och en familj att rodda. Det gjorde hon med bravur, och en vuxen man som själv aldrig frivilligt pratar om känslor kan inte förvänta sig att hans fru ska ta hand om det också åt honom.

Några veckor före midsommar gav hon upp och skickade in ansökan med bara sin namnteckning på. I det här landet är tvångsgifte förbjudet, men tydligen ska man tvingas fortsätta vara gift i sex månader om den andra parten inte frivilligt skriver under.

– Det var ganska mycket handlat på Ica-kortet och boräntan är fortfarande hög, säger Johan när han slår ihop datorn på köksbordet.

– Mm, svarar Ulrika samtidigt som hon slår vatten i kaffe-bryggaren.

Inte ens riktigt kaffe kan han brygga. Han ska nödvändigt krångla med en espressomaskin varje morgon, säkert bara för att retas, för gott är det inte. Långt ifrån sådan espresso Ulrika

drack i Italien i maj. Hon åkte dit med Maggan veckan efter den där ödesdigra kvällen när Johan slog sönder hennes liv. Egentligen var det inte meningen. Ulrika är ingen som gör sådant, som bara reser i väg hur som helst. Men just då var det verkligen vad hon behövde för att få ordning på sig själv, sina tankar och känslor.

Hon har faktiskt planerat att köpa en sådan där liten kanna för att kunna koka riktig espresso på spisen. Då ska hon använda dyrt, finmalet kaffepulver. När allt kaffe ändå är svindyrt kan man väl lika gärna lägga på lite till och få något riktigt gott att starta dagen med? Men det blir inte förrän de är separerade på riktigt. Det unnar hon inte Johan.

Hon slår på bryggaren och häller upp vaniljyoghurt i en skål. Det är lördag morgon och Johan skulle kunna sitta vid bordet i sin fula urtvättade morgonrock hur länge som helst. Om hon inte tänker stå vid diskbänken och äta sin frukost får hon helt enkelt slå sig ner vid det gemensamma köksbordet.

Det är svårt att undvika varandra när man bor i samma hus. Det här jäkla huset. Det här älskade huset. Huset som barnen vuxit upp i, som hon på riktigt blev vuxen i. Överallt finns minnen av de senaste tjugo åren. Streck med datum för barnens längd en gång om året på dörrkarmen till tvättstugan. Borrhål i taket i gillestugan efter deras repstege. Hack i trappan från när de kånkade upp den nya sängen. Hon känner varje hörn, skrymsle och repa i parketten.

Fåtöljen i hallen på övervåningen där Ulrika satt när hon ammade Max är ersatt med en nätt byrå, men utsikten över trädgården och gångvägen bakom är kvar. Den ägnade hon timmar åt att titta ut över varje natt under hans första tre månader i livet. Mest var hon väl trött, men också lycklig. Visst var jag lycklig? tänker Ulrika.

Utsikten där var som sinnebilden för vuxen lycka i ett eget

hus, med den slumrande och ätande Max i famnen och vetenskapen om att Johan och Ella sov inne i dubbelsängen.

I trädgården har hon varje höst satt ner lökar i jorden och njutit av hur det spirar när våren kommer. Först krokusar och snödroppar vid trappan på framsidan. Sedan stora klungor av höga påskliljor och ända in på försommaren har lila allium-bollar svävat över rabatterna. Med åren har scillan spridit sig så att den täcker hela det bortre hörnet av trädgården. Under sommaren har de grillat på baksidan, sett grannbarnen springa genom vattenspridaren och skördat de få hallon som buskarna bakom garaget levererat.

– Hade vi bundit lånen så hade vi fått bättre ränta, säger Johan. Och det är alltid säkrare med bundna lån. Då vet man vad man har.

Ulrika håller upp kaffet, trots att det inte riktigt runnit ner. Några droppar fräser till på värmeplattan. Det kommer att bränna fast, men hon ställer tillbaka kannan ändå.

– Ja, men vi ska ju sälja huset, så då är det väl bra att vi har rörliga lån.

– Jo, svarar han nedslaget, men vi sa att vi skulle vänta till efter sommaren.

Det var han som ville vänta. Kanske trodde han att han skulle kunna använda huset som utpressning för att få henne att stanna hos honom. Men hon gick med på att vänta när mäklaren teamade upp med Johan. ”Ingen köper hus inför eller under semestern”, hade han sagt.

När Ulrika skickade in papperna om skilsmässa trodde hon att de skulle vara skilda så fort den registrerats och att det där med att sälja huset skulle bli enklare då på något vis. Att hon ungefär nu skulle ha hittat ett nytt eget boende. I stället befinner hon sig i limbo.

Hon räknar på fingrarna. November. Herregud, det är inte

förrän i november som skilsmässan kommer att gå igenom. Det är ju hela hösten. Det går inte att bo så här ända till dess. Det kommer att bli outhärdligt. Speciellt nu när Max också flyttar.

Hon slår sig ner mitt emot Johan och ser honom i ögonen. Den här sommaren och processen kring skilsmässa och husförsäljning har verkligen varit det sämsta av det liv de en gång hade. Det kommer att solka ner minnet av ett ändå ganska bra äktenskap och en riktigt fin tid som familj när barnen var små.

– Nu är det efter sommaren, säger hon med en betydligt lugnare och vänligare röst än den som skriker inuti henne. Mäklaren sa att folk är som mest köpsugna i augusti när de ska starta om vardagen. Speciellt hus säljer bra när man inte vill tillbaka in i en trång lägenhet igen efter semestern.

– Men det är barnens hus också.

– Nej, det är vårt hus. Ella bor redan i Stockholm och om en dryg vecka flyttar Max till Luleå. Vi ska inte bo här längre.

– Jag vet, men ...

– Ja?

– Nu när vi kommer tillbaka till rutinerna efter sommaren kanske det ändå kan bli som vanligt igen? Jag tänker att ...

– Nej, Johan, det kommer inte att bli som det var innan. Vi hade det inte bra. Det vet du. Visst, vi var bra på att vara familj, men du och jag är inte bra för varandra längre.

Utän att hon vill det fladdrar bilder av natten med Lorenzo i våras förbi i hennes inre. Hon blinkar och tvingar undan minnesbilderna.

– Men Ulrika, försöker Johan med sitt fåniga leende.

– Nej, det finns inga *men* i det här. Vi ska skiljas och vi ska sälja huset. Det kommer inte att bli som vanligt. Du har börjat jobba efter semestern, men inte jag. Du kanske har glömt det, men jag har blivit av med jobbet. Tre dagar efter att du sa att du ville skiljas blev jag varslad från kommunkontoret.

– Nu är du orättvis, Ulrika, naturligtvis minns jag det, men just därför. Hur ska du klara dig ekonomiskt?

Det blixtrar till. Vad är det han säger? Ska hon tvingas bo kvar med honom av ekonomiska skäl? Är det så han tänker?

– Vi måste sälja huset, säger Ulrika med bestämd röst. Om inte du vill köpa ut mig.

– Vad ska jag göra ensam i en stor villa?

Hon reser sig upp, ställer in kaffemuggen i diskmaskinen och lämnar köket. Vad ska hon svara på det? Om huset inte blir sålt får han väl leta upp en ny fru att fylla det med. Så brukar ju män som skiljer sig göra.

Själv har hon viktigare saker att ägna dagen åt än honom och hans bekymmer.

4

Helene stannar upp, vänder ansiktet mot solen samtidigt som hon fäller ner solglasögonen och drar fingrarna genom det mörka halvlånga håret. Hon kan inte minnas att det någonsin varit dåligt väder på Solköpingsdagen. Varje år är det sista garanterade chansen att använda sommarklänning.

Tvillingarna är hos sin pappa den här veckan, men de lär komma ner till marknaden. Kanske Jocke också, men det troliga är att han bara swishar så att de klarar dagen. En början till ilska bubblar upp, men hon pressar tillbaka den. Det var många år sedan hon levde tillsammans med honom och nu är hon tacksam att han sprider swishar runt sig, för det kan hon själv inte göra.

När hon, Maggan och Ulrika blev utköpta från kommunen i maj var det med några månaders avgångsvederlag. Det här månadsskiftet går ersättningen ner till ett minimum för att sedan helt upphöra.

Både hon och Ulrika har anmält sig på arbetsförmedlingen. De har akademisk examen, småbarnsåren bakom sig och många års erfarenhet av offentlig förvaltning, men det enda handläggaren på arbetsförmedlingen såg var två kvinnor som fyller femtio om bara några år. Och sådana är det tydligen ingen som behöver.

Även om hon snålar kommer hon inte klara sig på a-kassa som ensamstående med två tonårsdöttrar. Inte utan att flytta till något mindre där hon får sova i vardagsrummet och tjejnerna får börja dela rum igen.

Dessutom *vill* hon jobba. Visst är det fint att hjälpa till på Ingrids, men det räcker inte och hon kommer inte att kunna försörja sig på det. Hon har visserligen lite pengar sparade, men mycket är det inte. Kanske klarar hon sig året ut genom att dryga ut a-kassan med det, men sedan är det slut.

Nej, Helene, säger hon strängt till sig själv, inga mörka tankar när solen skiner och det är Solköpingsdagen. Det där får du ta tag i på måndag.

Hon ser ner på det ljusblå, skira klänningstyget med små vita blommor som böljar över bysten. Hon får hejda sig för att inte snurra ett varv, men hon går lite snabbare så att kjolen vippar runt vaderna.

När hon kommer in på Storgatan saktar hon ner. Även om det fortfarande är tidigt är det full aktivitet längs hela gatan. Ner mot stationen håller de inresta knallarna på att ställa upp sina stånd. Solen strålar snett över taken på två- och trevåningshusen som kantar huvudgatan i brukssamhället. Några av husen är en bra bit över hundra år. Vackra, men de flesta är rätt slitna.

Stationshuset markerar slutet av Storgatan. Tågstationen och den bedagade men ståtliga platsen framför, där Solscenen dagen till ära håller på att färdigställas, är med nutidens mått mätt överdimensionerad. Långt ifrån alla tåg som går mellan Västerås och Karlstad stannar i Solköping. Men när bruket var som störst var det självklart att staden skulle ha ett pampigt stationshus.

Torget i andra änden av Storgatan hängde med i tiden till för kanske fyrtio år sedan. Byggnaderna runt det är präglade av hur man byggde under storhetstiden på femtiotalet. Där finns

ett stort Konsumhus som man utan större framgång försökt göra om till galleria, och mitt emot det ligger kommunhuset i snarlik arkitektur, räta vinklar och brunt tegel.

I fonden av torget ligger Rådhuset, stadens vackraste byggnad med anor från när bruket först togs i bruk och staden fick sina privilegier från kronan. Vit puts, toppigt tak, höga symmetriska fönster och en tvådelad trappa som leder till en stilig spegeldörr under ett klocktorn.

Skälet till att marknadsscenen inte står där är att det som en gång var ett stenlagt köpingstorg idag är asfalterat och tjänstgör som stadens centrala parkering, med infart ner till garaget under Willys, som nu huserar i större delen av det gamla Konsumhuset.

Men från där Helene står långt ner på Storgatan syns inte de trista delarna av stadskärnan. Hon ser Rådhusets torn, men varken parkering, Konsumhus eller kommunhus. Härifrån är det en idyll. Visserligen en sliten och just nu ganska stressig idyll, men ändå.

I samma hörn som alltid håller en man på att hetta upp den stora pannan för brända mandlar. Under hela dagen kommer ståndet att sprida doften av karamelliserat socker över Storgatan. Barn kommer att rycka sina föräldrar i ärmen för att få. De flesta av dem blir besvikna. Dofthen motsvarar inte smaken för små smaklökar. Luttrade föräldrar låter sina barn provsmaka men köper sedan något annat till dem. Så gjorde Helene när hennes döttrar var små. Hon bestämmer sig för att gå ett varv senare under dagen och köpa med sig en påse brända mandlar hem.

Utanför blomsteraffären balanserar Annelie två fulla korgar med eterneller i sprakande färger. Hon har redan fått ut bordet för försäljning på gatan och i breda vaser trängs färgglada buketter av astrar.

– Får man köpa en redan nu? frågar Helene.

– Självklart, säger Annelie och ställer ner korgarna. Är det någon av de här som passar? Annars har jag fler därinne.

Helene väljer två buketter i en färgskala från lavendel till mörkt lila.

– Du kan betala sedan, säger Annelie. Jag har inte fått i gång kassan än.

– Jag kommer ner under dagen då.

– Nej, det behöver du inte. Kom förbi när det passar. Det är ingen brådska. Vi lär väl båda ha att göra just idag.

Helene nickar och håller med. Så är det. Annelie driver blomsterhandeln med sin mamma Bodil, som nog inte är till så mycket hjälp längre. Ungefär som Ingrid i bokhandeln som inte hade klarat sommaren utan Helene, Ulrika och Maggan.

Helene gissar att Bodil kommer att stå vid sitt bord utanför blomsterhandeln och Ingrid vid sitt utanför bokhandeln som de alltid gjort, men i ärlighetens namn är ingen av dem längre till någon större praktisk nytta.

Hon ler vid tanken, vinkar hejdå till Annika och drar in doften av de färgsprakande buketterna i famnen.

På vägen passerar hon fler knallar som ställer upp sina stånd och en grupp småflickor i fotbollskläder som redan har börjat sälja lotter. Också utanför Gittans café står ett bord med två tonårstjejer som sorterar påsar med småkakor i olika högar. Helene känner vagt igen dem och hälsar när de ser upp. Antagligen är de skolkompisar till Wilma och Agnes. Det finns bara en högstadieskola i centralorten.

Hon sneddar över gatan, som idag är avstängd för biltrafik. På vägen hälsar hon på tre äldre kvinnor från Rädda Barnen som försöker få ordning på båset för fiskdamm som de haft så länge hon kan minnas. Säkert längre än så, gissar hon då hon ser de nötta gråblå plywoodskivorna som ska häktas ihop.

Bredvid dem står tre unga tjejer med rötter någonstans i Mellanöstern. Det tar en stund innan Helene förstår att de också tillhör Rädda Barnen. Två av dem tar över och får ordning på fiskdammen. Den tredje brer ut en palestinasjal som duk på informationsbordet där hon tillsammans med de äldre kvinnorna lägger upp broschyrer om hur barn drabbas av krig, flygblad om organisationens arbete i Solköping och några exemplar av barnkonventionen i en version för barn. Och i mitten: den klassiska bössan för insamling.

Helene ler och återfår glädjen över dagen. Det är ju det här som är Solköpingsdagen – blandningen. Lakritsremmar och föreningsliv. Fiskdamm och fredsaktivism. Inresta knallar och lokala butiksägare.

Hon drar in doften av hög, klar luft och förväntan och tar sikte på en av de mindre och äldre byggnaderna längre upp på Storgatan. Ett mossgrönt hus i två våningar. Smalt och med ett högt skyltfönster, en mörk ekdörr med två rutor och mellan dem en lätt vajande plåtskylt med texten ”Ingrids Böcker”.

Vid stupröret på ena sidan av dörren blommar fortfarande en stockros med flera höga stjälkar översållade av ljusst rosa blommor. På ovanvåningen, under det svarta plåttaket, finns två fönster med vita skira spetsgardiner. Ett par krukor med blommande pelargoner skymtar i det ena.

Innan Helene kommer ända fram hejdar hon sig, vänder och går tillbaka till Gittans för att köpa med en påse småkakor. Det kan de behöva innan dagen drar i gång.